

Sygn. akt III SK 61/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie obowiązków regulacyjnych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 kwietnia 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację A. sp. z o.o. (następca prawny C. S.A. - powód), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 19 stycznia 2015 r., XVII AmT (...), oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) z 14 grudnia 2012 r., (...)) dotyczącej ustalenia znaczącej pozycji rynkowej, wyznaczenia przedsiębiorcy o znaczącej pozycji rynkowej i nałożenia obowiązków regulacyjnych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które powód

sformułował w następujący sposób: czy ustalenie przez Prezesa UKE istnienia problemów rynkowych, o których mowa w art. 24 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne lub PT) i nałożenie obowiązków regulacyjnych ma charakter działania *ex ante*, w tym sensie, iż dokonując regulacji rynku telekomunikacyjnego zgodnie z tym przepisem Prezes UKE może opierać się na czysto hipotetycznych, nieistniejących i nieudowodnionych problemach rynkowych.

Powód stwierdził ponadto, że przedstawione przez niego zagadnienie prawne powoduje potrzebę dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 24 pkt 2 lit. a PT.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, gdyż w ocenie Sądu Najwyższego nie zachodziła publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia wskazanego w niej zagadnienia prawnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje, że w obecnym stanie rzeczy rynek zakańczania połączeń, jako rynek ograniczony do sieci konkretnego przedsiębiorcy, który jako jedyny ma możliwość wyświadczenia usługi zakończenia połączenia, charakteryzuje się takimi cechami, że interwencja Prezesa UKE na tym rynku ma charakter regulacji *ex ante* wynikającej z potrzeby zapobieżenia zagrożeniom płynącym z posiadania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego znaczącej pozycji rynkowej, która prowadzić może do nadużyć w jego kontaktach z kontrahentami z uwagi na wspomnianą wcześniej specyfikę rynku zakańczania połączeń. Nie można wykluczyć, że w przyszłości rynek zakańczania połączeń, z uwagi na wielorakie możliwości wykonania połączenia między dwoma użytkownikami zmieni swoją specyfikę, co przełoży się na zmianę stanowiska w kwestii potrzeby regulacji tego rynku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2016 r., III SK 8/15, LEX nr 1997965).

Ponadto, w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 15 września 2016 r. w sprawie C-28/15 *Koninklijke KPN NV i in. v. Autoriteit*

Consument en Markt (ACM) - (ECLI:EU:C:2016:692), przy dokonywaniu sądowej kontroli decyzji krajowego organu regulacyjnego sąd nie może wymagać od tego organu, aby wykazał, że nałożony obowiązek faktycznie realizuje cele określone w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. UE L 2002 Nr 108, s. 33). Niedopuszczalne jest zatem, zdaniem Sądu Najwyższego, uchylene lub zmiana decyzji Prezesa UKE wyłącznie z tej przyczyny, że jej uzasadnienie nie zostało uznane za przekonujące dla Sądu orzekającego w sprawie z odwołania (co do pewnego stopnia odpowiada poglądom wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2015 r., III SK 7/14, LEX nr 1713027 w przedmiocie zasad zmiany decyzji regulatora). Oznacza to, że w sprawach z odwołania od decyzji regulatora to na przedsiębiorcy spoczywa ciężar dowodu, że nałożone na niego obowiązki nie mają oparcia w podstawach prawnych Prawa telekomunikacyjnego, bądź faktycznie nie służą realizacji celów regulatora i nie są proporcjonalne do ich osiągnięcia.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as